

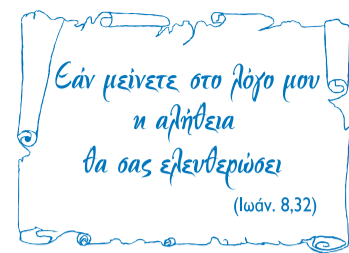

Ενοριακές Καμπάνες

εφημερίδα των καθολικών ενοριών Σύρου

φύλλο 846

27 Νοεμβρίου 2015

15ήμερη έκδοση · Έτος ίδρυσης 1966

Δ/τής: π. Ιωάννης Μαραγκός

“Καταραμένοι αυτοί που κάνουν τους πολέμους”

«...Ο κόσμος σήμερα βρίσκεται σε “πόλεμο” για τον οποίο δεν υπάρχει καμιά δικαιολογία. Η επιλογή αυτή είναι η απόρριψη του “δρόμου της ειρήνης” και γι’ αυτό ο ίδιος ο Θεός και ο ίδιος ο Ιησούς, κλαίει». Αυτό διακήρυξε ο Πάπας Φραγκίσκος στην ομιλία του κατά τη Λειτουργία που τελέστηκε το πρωί της 19ης Νοεμβρίου 2015 στο παρεκκλήσιο στο σπίτι της Αγίας Μάρθας (Casa Santa Marta) σχολιάζοντας το ευαγγέλιο της ημέρας από τον ευαγγελιστή Λουκά.

πόλεμος, παντού υπάρχει μίσος» και αναρωτήθηκε: «Τι απομένει από έναν πόλεμο, εκτός από αυτό ότι δηλαδή εμείς ζούμε τώρα;». «Ο, τι απομένει... ερείπια, χιλιάδες παιδιά χωρίς εκπαίδευση, τόσα πολλά αθώα θύματα και πολλά, μα πάρα πολλά χρήματα στις τσέπες των εμπόρων όπλων. Ο Ιησούς είπε κάποτε: «Δεν μπορεί να εξυπηρετήσει κάποιος δύο κυρίους, θα υπηρετεί ή το Θεό ή τα πλούτη». Ο πόλεμος είναι η σωστή επιλογή για τα πλούτη: «Κατασκευάζουμε όπλα, έτσι ώστε η οικονομία να ισορροπήσει λίγο»!!! και συνεχίζουμε έτσι επειδή αυτό είναι το ενδιαφέρον. Υπάρχει μια κακή λέξη του Κυρίου: «Καταραμένος, Ανάθεμα». Γιατί Εκείνος είπε: «Μακάριοι οι ειρηνοποιοί!». Αυτοί που κάνουν πόλεμο, αυτοί που υποδαυλίζουν τους πολέμους, είναι καταραμένοι, είναι εγκληματίες. Ένας πόλεμος μπορεί να «δικαιολογηθεί» -σε εισαγωγικά- για πολλούς λόγους. Αλλά όταν όλος ο κόσμος, όπως σήμερα, είναι σε πόλεμο, σε όλο

τον κόσμο γίνεται πόλεμος, είναι ένας παγκόσμιος πόλεμος - σε κομμάτια: κάτι εδώ, κάτι εκεί, κάτι παρά κει, και εκεί, παντού... δεν υπάρχει καμιά δικαιολογία. Και ο Θεός κλαίει. Ο Ιησούς κλαίει. «

Ο κόσμος κλαίει για τα εγκλήματά του

«Και ενώ οι έμποροι όπλων κάνουν τη δουλειά τους - συνεχίζει ο πάπας - οι φτωχοί και οι αδύναμοι ειρηνοποιοί προσπαθούν να βοηθήσουν ένα πρόσωπο εδώ, ένα άλλο εκεί, ένα άλλο, και ένα άλλο, προσπαθούν να δώσουν ζωή όπως και όπου μπορούν. Οι ίδιοι οι ισχυροί έλεγαν κυνικά για την Τερέζα της Καλκούτας: «Τι έκανε αυτή τη γυναίκα; Έχασε τη ζωή της βοηθώντας τους ανθρώπους να πεθαίνουν; ... δεν είναι ασαφές το μήνυμα για το δρόμο της ειρήνης, προσποιούνται ότι δεν καταλαβαίνουν ...»

«Θα είναι καλό για μας να ζητήσουμε τη χάρη των δακρύων γι’ αυτόν τον κόσμο που δεν αναγνωρίζει δρόμο της ειρήνης, γι’ αυτόν τον κόσμο που ζει για να κάνει πόλεμο. Ζητάμε την χάρη των δακρύων για τη μεταστροφή της καρδιάς. Λίγο πριν από την αρχή του «Ιωβηλαίου της Ευσπλαχνίας» ας ζητήσουμε τη χάρη να αποδεχτούμε το δώρο της Ευσπλαχνίας και ο κόσμος να βρει την ικανότητα να κλαίει για τα εγκλήματά του, γι’ αυτά που κάνει με τους πολέμους.»

Γαλλία: Τουλάχιστον ας σταματήσουμε τη φλυαρία

Μετά την πρώτη αλγεινή και τον αποτροπισσμό για τα γεγονότα του Παρισιού και ακούγοντας τον Γάλλο πρόεδρο να κηρύττει τον πόλεμο και να θέλει να βομβαρδίσει την πρωτεύουσα του αυτοαποκαλούμενου ισλαμικού κράτους, θυμήθηκα ότι το 2011 από την ίδια πρωτεύουσα είχαν δοθεί διαταγές για να ξεκινήσουν βομβαρδιστικές επιθέσεις κατά της Λιβύης, που τελικά άφησαν μια χώρα σε τέλεια αναρχία. Θυμήθηκα τις λεγόμενες “αραβικές ανοίξεις” που καταλήξαν σε βαρύ χειμώνα. Δεν μπορούμε να αγνοήσουμε την τεράστια ευθύνη που η Δύση έχει παίξει στον «τρίτο παγκόσμιο πόλεμο σε κομμάτια», όπως τον αποκαλεί ο Πάπας. Δεν μπορούμε να κλείσουμε τα μάτια στην τεράστια ευθύνη της Δύσης. Από 1990, στον παγκόσμιο πόλεμο κατά της τρομοκρατίας υπολογίζεται ότι έχουν σκοτωθεί 1,3 εκατομμύρια άμαχοι μόνο στο Ιράκ, το Αφγανιστάν και το Πακιστάν και η γεωγραφία της Μέσης Ανατολής έγινε τουλάχιστον αγνώριστη και η ανθρώπινη ζωή μια κόλαση.

Είναι καιρός να αρχίσουμε να μιλά και περισσότερο να εργαζόμαστε για την πραγματική ειρήνη που συνεπάγεται με την αναγνώριση της “κοινής ανθρωπιάς”, η ειρήνη των όπλων είναι απλά ένας φαύλος κύκλος αίματος.

Για τη σφαγή στο Παρίσι, στις 15 Νοεμβρίου το ιταλικό εβδομαδιαίο καθολικό περιοδικό «ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ» δημοσίευσε το άρθρο Fulvio Scaglione, που παραθέτουμε:

Από χρόνια τώρα, ξέρουμε τι πρέπει να κάνουμε για να σταματήσουμε το Ισ.Χαλ. και τους συνεργούς του. Αλλά δεν κάναμε τίποτα, και καταλήξαμε, εκτός από τις σφαγές στη Συρία και το Ιράκ, στο ρωσικό αεροπλάνο, στην αγορά της Βηρυτού και στο Παρίσι.

Ειδικότητά μας είναι να δογματίζουμε, όπως ο πάπας, στις εφημερίδες. Είναι αναπόφευκτο, αλλά όχι λιγότερο ανυπόφορο, ότι μετά από τραγωδίες όπως αυτή στο Παρίσι, να σηκώνεται ένα σύννεφο εύκολα, όχι απλά από γνώμες αλλά και πεποιθήσεις που, συνήθως, προορίζονται μετά από μερικές ημέρες, αν όχι ώρες, να δια-

στη σελ. 2 στήλη 1

Ο κόσμος είναι γιορτινά μακιγιαρισμένος

Ο Ιησούς πλησιάζει στην Ιερουσαλήμ -κατά πάσα πιθανότητα από ένα υψηλό σημείο την παρατηρεί - και κλαίγοντας λέει : «Μακάρι να ξερεις κι εσύ, έστω και την ημέρα αυτή, τί θα μπορούσε να σου χαρίσει την ειρήνη! Τώρα όμως αυτό μένει κρυφό από τα μάτια σου». Ο πάπας Φραγκίσκος αφού επανέλαβε αυτά τα λόγια, ένα προς ένα, προσθέτει: «Ακόμη και σήμερα ο Ιησούς κλαίει. Επειδή προτιμήσαμε το δρόμο του πολέμου, το δρόμο του μίσους, το δρόμο της εχθρότητας. Είμαστε κοντά στα Χριστούγεννα... θα ανάψουν φώτα, θα οργανωθούν γιορτές και πανηγύρια, θα υπάρχουν δέντρα φωτισμένα, φάτνες... όλα «στημένα»!!! ενώ ο κόσμος συνεχίζει να κάνει πόλεμο, να κάνει πολέμους. Ο κόσμος δεν κατάλαβε το δρόμο της ειρήνης».

Πόλεμος «για τις τσέπες των εμπόρων όπλων»

Τα συναισθήματα του Πάπα είναι τα ίδια με εκείνα του κόσμου. Πέρσι, στην επέτειο του πρώτου παγκοσμίου πολέμου, είχε επαναλάβει τα λόγια του τότε πάπα Βενέδικτου και μαζί με όλους τους άλλους χαρακτήρισε τους πολέμους «άχρηστες σφαγές» και συνέχισε: «Σήμερα παντού υπάρχει

... Φλυαρία ...

από σελίδα 1 στήλη 3

ψεύδονται και είναι ιδανικές για να συγχέουν τους αναγνώστες. Είναι η ομίχλη από την οποία να επωφεληθούν οι φτηνοί πολιτικάντηδες, οι υποστηρικτές τους στις εφημερίδες, οι ανόητοι που συνωστίζονται στις σελίδες κοινωνικής δικτύωσης. Με τα σώματα των νεκρών να είναι ακόμη ζεστά, όλοι τα ξέρουν όλα: ακόμα και όταν οι Γάλλοι ανακριτές εξακολουθούν να είναι σιωπηλοί, αφού ο μόνος που είχε αναγνωρισθεί, ο Ομάρ Ισμαήλ Mostefai, 29, ένας Γάλλος, έχει «αναγνωρίστηκε» από τα «δακτυλικά αποτυπώματα που ελήφθησαν από ένα δάχτυλο, το μόνο μέρος του σώματος που παρέμεινε ανέπαφο μετά την έκρηξη της ζώνης του βομβιστή αυτοκτονίας που φορούσε.

Ακόμη λιγότερο ανεκτοί είναι οι ιδεολογικοί τραυλι-

σμοί για τους ένοχους, για τα μέτρα που πρέπει να ληφθούν και την υποχρέωση μιας απάντησης που πρέπει να δοθεί. Δεν είναι τυχαίο που αυτές ώρες «ξαναθυμούνται» τις ιδεολογικές προχειρότητες της Φαλάτσι, μεγάλης υποστηρίκτριας (όπως και τόσοι όλοι που με την ευκαιρία ξαναβρίσκονται στο προσκήνιο) των πολέμων του Τζορτζ Μπους, που τώρα πια αναγνωρίζονται, ακόμη και από τους Αμερικανούς, για το τι πραγματικά ήταν: ένα πακέτο από ψέματα και αναποτελεσματικές ενέργειες και ανεπάρκειες που αποτέλεσαν αφορμή και πυροδότησαν πολλά από τα σημερινά φρικτά και τρομερά που συμβαίνουν στη Μέση Ανατολή.

Ενώ οι διανοούμενοι τραυλίζουν στις εφημερίδες και στην τηλεόραση, η

πραγματικότητα συνεχίζει την πορεία. Για το Ισ.Χαλ. και τις θηριωδίες του γνωρίζουμε τα πάντα από χρόνια, δεν υπάρχει τίποτα το καινούργιο να ανακαλύψουμε. Πρόκειται για ένα κίνημα τρομοκρατίας που εκμεταλλεύτηκε την πολιτική καταστολής του Σύριου δικτάτορα Μπασάρ αλ-Άσαντ για να εμφανιστεί στη σκηνή: καλά οπλισμένο, χρηματοδοτούμενο και οργανωμένο από τις μοναρχίες του Κόλπου (κυρίως τη Σαουδική Αραβία), με την αρχική καταδεκτικότητα των Ηνωμένων Πολιτειών και της εγκληματικής αδιαφορίας της «Ευρώπης».

Όταν το Ισ.Χαλ. διευρύνθηκε αρκετά, οι πάτρωνες του, «το ανακάλεσαν στην τάξη» και οργάνωσαν τη συμμαχία ΗΠΑ-Σαουδικής Αραβίας, που με τις βομβιστικές επιθέσεις, επέβαλαν όρια: «όχι πιο πέρα από το Ιράκ, ελεύθερα στη

Συρία για να ανατραπεί ο Άσαντ». Και όλα αυτά ενώ από όλες τις πλευρές, στη Μέση Ανατολή, αυξάνονται τα αιτήματα για την σοβαρή καταπολέμησή του, στέλνοντας ακόμη και στρατεύματα επίγεια να το καταστρέψουν. Πολλές εκκλήσεις απόγνωσης από επισκόπους και πατριάρχες Χριστιανικών κοινοτήτων και Εκκλησιών, γιατί όλο και περισσότερο διαφαίνεται η πιθανότητα μιας ενδεχόμενη εξαφάνιση των κοινοτήτων τους.

Κάναμε κάτι για όλα αυτά; Όχι Το ΝΑΤΟ, δηλαδή η στρατιωτική συμμαχία, που εκπροσωπεί τη Δύση, έκανε κάποια κίνηση; Βέβαια, αλλά προς την αντίθετη κατεύθυνση. Παρακολούθησε αδιαμαρτύρητα τη συμμαχία Erdogan και Ισ.Χαλ. στην Τουρκία, αλλά εξοργίστηκε όταν η Ρωσία επενέβη για να βομβαρδίσει τους ισλαμιστές της Αλ Νουστρά και άλλους σχηματισμούς.

Εν τω μεταξύ, το Ισ.Χαλ, χάρη στον Πούτιν, στο έδαφος βρέθηκε σε δύσκολη θέση και τι έκανε; έκανε εξαγωγή τρόμου. Κατέρριψε ένα αεροπλάνο Ρώσων τουριστών στο Σινά (224 νεκροί, πολλοί περισσότεροι από εκείνους στο Παρίσι), αλλά εμείς, οι οποίοι τώρα λέμε ότι οι επιθέσεις στο Παρίσι είναι επιθέσεις «εναντίον της ανθρωπότητας», τι είχαμε πει τότε; πως αντιδράσαμε; Το Ισ.Χαλ είχε αναλάβει την ευθύνη για μια δολοφονία επίθεση σε μια αγορά της Βηρυτού, στο Λίβανο, και εκεί ακόμη λιγότερο ενδιαφέρθηκαμε. Στη συνέχεια το Ισ.Χαλ στράφηκε κατά της Γαλλίας.

Μήπως κάνουμε κάτι; Όχι., Προσπαθήσαμε να κοπεί κάποιον «κανάλι» μεταξύ

Ισ.Χαλ και των νονών του; Όχι.

Προσπαθήσαμε να αδειάσουμε από όπλα τη Μέση Ανατολή; Όχι. Αντίθετα την παραגעμίσαμε, αρχίζοντας από τη Σαουδική Αραβία και τα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα, που είναι οι χώρες εισαγωγής όπλων που τα πωλούν σε αυτούς και σε πολλούς άλλους, ποιοί; από εκείνους τους πέντε που κάθονται στο Συμβούλιο Ασφαλείας, - ασφαλείας;- του ΟΗΕ ΗΠΑ, Γαλλία, Αγγλία, Μεγ. Βρετανία, Κίνα, Ρωσία.

Προ ημερών και ο δικός μας Renzi (που όπως όλοι τώρα μιλά για να επίθεση ενάντια στην ανθρωπότητα) ήταν στη Σαουδική Αραβία για να γιορτάσουν τις συμβάσεις και τις επενδύσεις που μάζεψε, από το πιο φονταμενταλιστικό ισλαμικό καθεστώς, το πιο συνδεδεμένο με το Ισ.Χαλ και πιο αφοσιωμένο στην υποστήριξη κάθε μορφής ισλαμικού εξτρεμισμού στον κόσμο. Και κανείς, από αυτούς που σήμερα τραυλίζουν και τσεβδίζουν, δεν ξόδεψε ούτε μια λέξη για να θυμίσει (τόσο στον Renzi όσο και όλους τους άλλους) ότι τα χρήματα, πολλές φορές «βρωμάνε» και μάλιστα πολύ.

Επειδή η αλήθεια είναι η εξής: αν θέλουμε να εξαλείψουμε το Ισ.Χαλ., ξέρουμε πολύ καλά τι πρέπει να κάνουμε και σε ποιον πρέπει να απευθυνθούμε.

Καλύτερα ας αρχίσουμε από το ερώτημα: θέλουμε πραγματικά να εξαλείψουμε το Ισ.Χαλ.; Είναι προτεραιότητά μας; Έπειτα ας ρίξουμε μια ματιά γύρω μας, αλλά παρακαλώ να είναι ειλικρινής.

Από λόγια, κουβέντες, αερολογίες και ψέματα, φτάνει πια, έχουμε χορτάσει.

ΜΝΗΜΟΣΥΝΑ

Χρήστο-Γεώργιο Βουτσίνου, τεσσαρακονθήμερο, την Δευτέρα 7/12 στον Εν. Ναό της Ι. Καρδίας στο Γαλησσά στις 4,30μ.μ.

Μάρκο Ν. Παλαιολόγο, επήσιο, την Τετάρτη 9/12 στον Εν. Ναό του Αγίου Ιωσήφ στο Βήσσα στις 5,00μ.μ.

Αντωνίου Στ. Βακονδίου ετήσιο, την Δευτέρα 14/12, στον Εν. Ναό της Ι. Καρδίας στο Γαλησσά στις 4,30μ.μ.

Νικολέττας Α.Βαγενά, τεσσαρακονθήμερο, την Παρασκευή 4/12, στον Ε.Ν. Ευαγγελιστρίας, στην Ερμούπολη στις 5,00μ.μ.

ΑΠΕΒΙΩΣΑΝ

Ο Γεώργιος Φρ. Δαλέζιος ετών 85, στο Γαλησσα στις 14/11.

Ο Μιχαήλ Ι. Φρέρης ετών 84, στο Πάγο, στις 15/11.

ΒΑΠΤΙΣΕΙΣ

Ιωάννης Ροσσολάτος του Αγγέλου και της Θεοδώρας (Μάννα), στον Ι.Ν. Αγ. Διονυσίου Αθηνών στις 27 /9.

Η Βικτωρία Βαρθαλίτη του Παναγιώτη και της Βασιλείας στον Ε. Ναό Πάγου στις 15/11.

ΕΙΣ ΜΝΗΜΗ

Αντωνίου Π. Πρίντζη, η αδελφή Βέρα Πρίντζη 25 στην Κάριτας Σύρου και ο αδελφός του Ιωσήφ Π. Πρίντζη στην Κατ' Οίκον Νοσηλεία 25. Μιχαήλ Ι. Φρέρη, αντι στεφάνου η οικ. Γεωργίου Λ.Πρίντζη, στην Κατ' Οίκον Νοσηλεία 50.

Χρήστου -Γεωργίου Βουτσίνου οι οικ. των εξαδ. Γεωργία, Γιάννη, Αγνή, και Άννα, αντί στεφάνου στην Ενοριακή Κάριτας 50.

Κωνσταντίνου Κλήσσα, οι οικ. Δημητρίου Γαδ 30, Μάρκου Βιδάλη 30, Νικολάου Γαδ 30, Μαρίας Σεβ. Ρηγούτσου 30, στο Κοιμητήριο Ποσειδωνίας. Η Καντιώ Λ. Ρούσσου, στο Σύλλογο «Εθελοντική Αιμοδοσία Σύρου» 20.

ΓΙΑ ΕΝΟΡΙΑΚΕΣ ΚΑΜΠΑΝΕΣ

Μαργαρίτα Πατσιούρα 10

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Οι συναντήσεις του «Σχολείου της Οικογένειας», το Σάββατο 12 Δεκεμβρίου στις 6 μ.μ. στην αίθουσα του Μητροπολιτικού Ναού της Μεταμορφώσεως στην Ερμούπολη.

Είχαμε αρχίσει να επεξεργαζόμαστε το θέμα:

«Ο πόνος και η δυστυχία στα άτομα και στην οικογένεια.»

Είναι αναπόφευκτα; Πως δημιουργούνται; Μπορούμε να απαλλαγούμε από τον πόνο και την δυστυχία;»

Λόγω της σπουδαιότητας και της ευρύτητας του θέματος, θα παραμείνουμε και θα ασχοληθούμε με το ίδιο θέμα του πόνου και της δυστυχίας, προσπαθώντας να το φωτίσουμε και να το διερευνήσουμε όσο το δυνατόν βαθύτερα και εκτενέστερα.

15ήμερη έκδοση

Έτος ίδρυσης 1966

Δ/ντής: π. Ιωάννης Μαραγκός

Καλομενοπούλου & Ευαγγελιστρίας

84100 Σύρος

τηλ. /fax: 22810 82318

e-mail: enoriakes.kampanes@gmail.com

IBAN: GR09 0171 6730 0066 7313 6181 951

Επιταγές: Αντωνία Ρούσσου

Μάννα, Κουρούπι - 841 00 Σύρος

Γ' Κύκλος 1η Κυριακή της Παρουσίας

Τέλος: ο σκοπός της Ιστορίας (Λκ 21,25-28, 34-36)

«Θα παρουσιαστούν σημάδια στον ήλιο, στο φεγγάρι και στ' αστέρια. Στη γη οι ήσοι θα αναστατωθούν και θα ζουν σε αγωνία, εξαιτίας της βοής και των μεγάλων κυμάτων της θάλασσας. Οι άνθρωποι θα κοντεύουν να πεθάνουν από το φόβο κι από την αγωνία γι' αυτά που πρόκειται να συμβούν στην οικουμένη, γιατί οι ουράνιες δυνάμεις, που κρατούν την τάξη του σύμπαντος, θα διασαλευτούν. Τότε θα δουν τον Υιό του Ανθρώπου να έρχεται πάνω σε σύννεφο με δύναμη και με μεγάλη λαμπρότητα. Όταν αυτά αρχίσουν να γίνονται σηκώστε τα κεφάλια σας και αναθαρρήστε, γιατί πλησιάζει η ώρα του ηλυτρωμού σας».

«Προσέξτε καλά τους εαυτούς σας. Μην παραδοθείτε στην κραιπάλη και στη μέθη και στις βιοτικές ανάγκες, και σας αιφνιδιάσει η ημέρα εκείνη. Γιατί θα 'ρθει σαν την παγίδα σε όλους τους κατοίκους της γης. Να μένετε λοιπόν άγρυπνοι και να προσεύχεστε αδιάκοπα, για να μπορέσετε να ξεπεράσετε όλα όσα είναι να συμβούν, και να παρουσιαστείτε έτοιμοι μπροστά στον Υιό του Ανθρώπου».

Λόγος του Κυρίου

Τα λόγια του Ευαγγελίου δεν έχουν σκοπό να φοβερίσουν αλλή να αναπερώσουν το ηθικό και να δείξουν την άπειρη αξία του «τώρα» που ζούμε.

Τα καταστροφικά σημεία στον ουρανό και στη γη, υποδεικνύουν ότι το καινούργιο που έρχεται είναι μια νέα δημιουργία, από τον παλιό κόσμο γεννιέται ο καινούργιος. Η κοινότητα των μαθητών πρέπει να συνεργαστεί στην αποκάλυψη και στην επικράτηση της. Αυτό δε γίνεται χωρίς προσπάθεια, χρειάζεται κόπος και πόνος για να ξεπεραστούν οι αντιστάσεις του παλιού. (Λκ.21,25-26)

Τα λόγια αυτά του Ιησού, «περί ελεύσεως της Βασιλείας του Θεού και του Υιού του Θεού», σκοπό έχουν να αναπερώσουν το ηθικό, να τους βοηθήσουν να ξεπεράσουν τότε αλλή και σήμερα, τις δυσμενείς καταστάσεις με τα μάτια της ελπίδας, γνωρίζοντας ότι το κακό και οι καταπιεστές είναι «περαστικά» και τα κατορθώματα τους εφήμερα. (Λκ. 21,17)

Η προτροπή στην επαγρύπνηση θέλει να τονίσει την αρετή της σύνεσης που καθιστά τον μαθητή πάντοτε προσεκτικό αλλή και ήρεμο και γαλήνιο χωρίς σπασμωδικές κινήσεις επειδή, φωτισμένος από το ευαγγέλιο, βρίσκεται σε ειρήνη. Μια τέτοια υπαρξιακή υπόσταση φανερώνει την ωριμότητα που, κάτω από το φως του ευαγγελίου, συνειδητοποιεί ό,τι δεν πρέπει να αφήνει τον καιρό που του δωρίθηκε να χάνεται σε επιπολαιότητες, αλλή και το γεγονός ότι αυτό που επιτελεί ο άνθρωπος και που ξεπερνά το εφήμερο, αξίζει «κάτι» εφ' όσον αναφέρεται στο κοινό καλό. (Λκ.21, 34-36)

Η ευαγγελική περικοπή αναφέρεται σε ένα κόσμο που τελείωνε... τελικά ποιός είναι; Η Γραφή αναφέρεται στον κόσμο στον οποίο κυριαρχεί το κακό, η αδικία,

η καταπίεση κ.ο.κ., αυτός ο κόσμος είναι που θα χαθεί οριστικά και αμετάκλητα.

Δεν ξέρουμε τους χρόνους και τους καιρούς...

Ο καιρός, είναι «καιρός του Θεού» που τρέχει ανεξάρτητα από εμάς. Εμείς δεν μπορούμε να παρέμβουμε, ούτε και να τον καταλάβουμε, το μόνο που μπορούμε να κάνουμε είναι να ενταχθούμε στην «εν Χριστώ ζωή», η οποία είναι μέρος αυτού «του καιρού» και όταν φανερωθεί να είμαστε έτοιμοι οδοκλήρωτικά να μπούμε σ' αυτόν. Εκείνο που μας κάνει να μην τον φοβόμαστε ή να είμαστε προετοιμασμένοι για το τέλος του κόσμου είναι

η παρουσία του Ιησού με το λόγο του ανάμεσα μας. Ο κόσμος μας θα περάσει, ο λόγος του όμως μένει για πάντα. (Ησ. 40,7-8).

Γ' Κύκλος 2η Κυριακή της Παρουσίας

Ο Λόγος του Θεού Ανανεώνει τη Ζωή (Λκ. 3, 1-6)

“ετοιμάστε το δρόμο για τον Κύριο, ισιώστε τα μονοπάτια να περάσει. Κάθε φαράγγι θα γεμίσει και κάθε βουνό και λόφος θα χαμηλώσει. Οι στραβοί δρόμοι θα γίνουν ίσιοι και οι ανώμαλοι θα γίνουν ομαλοί. Τότε όλοι οι άνθρωποι θα δουν τη σωτηρία που προσφέρει ο Θεός”.

Λόγος του Κυρίου

Ο Ευαγγελιστής με την παράθεση των ονομάτων των βασιλιάδων, θέλει, με τον τρόπο της εποχής του, να μας δείξει ότι όσα πρόκειται να διηγηθεί είναι πραγματικότητα και ότι όλα συνέβηκαν σε πραγματικό χρόνο και όχι μυθολογικό. Μεταξύ των ονομάτων που αναφέρει ένα το υπογραμμίζει ιδιαίτερα και είναι αυτό του Ιωάννη, που το όνομα του σημαίνει: «Ο θεός έδειξε ευσπλαχνία» και αυτό για να δείξει ακόμη μια φορά ότι ο Θεός για να φανερωθεί δεν διαλέγει την εξουσία, το πομπώδες, τα μεγαλεία, αλλά την ταπεινότητα και την σοβαρότητα.

Ο Λόγος του Θεού όταν γίνει δεκτός, όπως δείχνουν οι εικόνες που το ευαγγέλιο χρησιμοποιεί και σκιαγραφούν μια πορεία, οδηγεί στη διόρθωση, στην ανανέωση, στην κίνηση εξόδου από τον εγωισμό και στη συνάντηση με τον άλλο.

Και σε μας ο Λόγος του Θεού ζητά πρώτα να τον ακούσουμε, να προσπαθήσουμε να καταλάβουμε τι μας λέει και τι μας ζητά και να σηκώσουμε από το χουζούρι μας για να τον πλησιάσουμε, να κάνουμε εμπειρία της δύναμής του και στη συνέχεια με παρρησία, με τη ζωή, τα λόγια και τα έργα να τον μαρτυρήσουμε, με την βέβαιη ελπίδα ότι κάθε άνθρωπος καλής θελήσεως θα δει «τη Σωτηρία του Θεού».

Πιο πρακτικά: με την βοήθεια του Μυστηρίου της Μετανοίας ας προσπαθήσουμε να έχουμε μια περισσότερο δετική τοποθέτηση με τους διπλανούς μας, ευγένεια, γενναιοδωρία ευσπλαχνία, κατανόηση, διαδεσιμότητα και ας αποφύγουμε φέμματα, υποκρισίες, άλλα λέω και άλλα κάνω κ.ο.κ.

Ήταν ο δέκατος πέμπτος χρόνος της βασιλείας του αυτοκράτορα Τιβέριου. Επίτροπος της Ιουδαίας ήταν ο Πόντιος Πιλάτος. Τετράρχης της Γαλιλαίας ήταν ο Ηρώδης, της Ιτουραίας και της Τραχωνίτιδας ο Φίλιππος ο αδερφός του, και της Αβιλινης ο Λυσανίας. Αρχιερείς ήταν ο Άννας και ο Καϊάφας. Τότε δόθηκε εντολή από το Θεό στο γιο του Ζαχαρία, τον Ιωάννη, που ήταν στην έρημο, έτσι αυτός πήγε σε όλα τα περίχωρα του Ιορδάνη, και κήρυττε να μετανοήσουν οι άνθρωποι και να βαπτιστούν, για να συγχωρηθούν οι αμαρτίες τους. Αόπως είναι γραμμένο στο βιβλίο του προφήτη Ησαΐα, ο οποίος είχε πει:

Μια φωνή βροντοφωνάζει στην έρημο:

Μια επιστολή

Προ ημερών λάβαμε την παρακάτω επιστολή, με αποστολέα: “οικογένεια Αγελικής Καραβέλα”.

Η επιστολή αυτή δεν έφερε υπογραφή: «31 Οκτωβρίου 2015.

Λίγα λόγια για την Κική Καραβέλα που πριν λίγες ημέρες την κάλεσε κοντά του ο Κύριος. Κατοικούσε στην Άνω Σύρο με την οικογένειά της. Στα γεράματα τους ανήμποροι να ανεβαίνουν τα σκαλιά της Χώρας, μετακόμισαν με τον σύζυγο της στην Ερμούπολη. Θεοσεβούμενη κυρία και άτομο της εκκλησίας. Εκείνη ήταν που γύριζε και μάζευε τα χρήματα της αδελφότητας “Παναγία της Ελπίδος” της ενορίας του Αγ. Σεβαστιανού, για πολλά χρόνια. Εκείνη ήταν που έφτιαχνε τις βασιλόπιτες για τους ενορίτες του Αγ. Σεβαστιανού κάθε χρόνο

και σε όποιο τύχαινε το φλουρί, έδινε και το δωράκι της, γιατί ο άνδρα της είχε κατάσταση υαλικών. Την ημέρα που έφυγε από κοντά μας Κυριακή. Καλέσαμε τον εφημέριο του Αγ. Σεβαστιανού, να έρθει να διαβάσει μια ευχή για την νεκρή, και η απάντηση ήταν: Δεν μπορώ, διότι δεν είμαι της ενορίας μου. Ανήκει στην Ευαγγελίστρια. Την επόμενη ημέρα Δευτέρα, δεν χτύπησε καμιά καμπάνα, διότι δεν το ζήτησε η οικογένεια. Δεν γνωρίζαμε ότι υπάρχει τέτοιος εκκλησιαστικός νόμος. Ξέρανε και οι δύο εφημέριοι, πως έφυγε μια ψυχή και ωφείλανε να κτυπήσουν τις καμπάνες. Αν κάποιος αισθάνεται άσχημα για το γεγονός, ας την αποζημιώσει με τον τρόπο που της αξίζει.

Επιθυμία της οικογένειας, να δημοσιευ-

τεί το κείμενο στις “Ενοριακές Καμπάνες:”

Δυστυχώς δεν είχε ούτε αριθμό τηλεφώνου, για να ρωτήσουμε, αν τυχόν αφού πέρασε η πρώτη έντονη συγκινησιακή φόρτιση που οφείλεται στο χαμό της μητέρας της οικογένειας, επικράτησαν άλλες σκέψεις.

Παράπονο για το παράπονο...

Και δεν αναφέρομαι μόνο στη συγκεκριμένη περίπτωση.

Όστόσο με πολλή αγάπη θέλω ως εφημέριος να μοιραστώ μαζί σας τα εξής:

Πόσες φορές, αλήθεια, σκέπτονται οι συγγενείς, μέσα σε όλα τα καλά που προσπαθούν να προσφέρουν σ' αυτές τις δύσκολες στιγμές στον προσφιλή άρρωστο, κάτι “καλό και για την ψυχή του” να καλέσουν τον ιερέα!!!

Μερικές φορές κάποιιοι συγγενείς λένε στον εφημέριο: « ξέρεις ο/η ... δεν πάει καλά, αλλά καλύτερα μην έρθεις μη τυχόν τρομάξει...».

Αν πάλι, ο εφημέριος μάθει ότι ο/η... είναι άρρωστος/η και αποφασίζει να πάει να τον/την επισκεφθεί στο σπίτι ή στο νοσοκομείο και τηλεφωνήσει από ευγένεια πριν κτυπήσει την πόρτα, ακούει από τον συγγενή εκείνο το: “Ωχ πάπα μου, άσε, μην έρθεις μη τυχόν νομίσει ότι πεθαίνει και τρομάξει”.

Κάποιες άλλες φορές πάλι οι συγγενείς καλούν τον ιερέα όταν πλέον ο/η ασθενής έχει χάσει την επαφή με το περιβάλλον και εν τέλει ο ιερέας μαθαίνει για την εις Κύριον εκδημία του/της από τον υπεύθυνο του γραφείου τελετών... «για να κανονίσουν την ώρα!»

«Ελπίζω σε σένα για μας»

Με την Γιορτή του Χριστού, Βασιλιά του Σύμπαντος, κλείνει το λειτουργικό έτος. Την Κυριακή 29/11/2015 πρώτη Κυριακή της Παρουσίας, αρχίζει το καινούργιο λειτουργικό έτος. Κάθε αρχή είναι ένα άνοιγμα προς το μέλλον, είναι φορτωμένο με ελπίδα.

Ιδού, το αντικείμενο της μελέτης μας:

Ο Άνθρωπος ελπίζει

Αρχικά μερικές διαπιστώσεις: Ο άνθρωπος δεν ζει μόνο με αυτό που έχει και με αυτό που κάνει. Η ύπαρξη του είναι μια συνεχής αλληλαγή, ένα συνεχές άνοιγμα στο μέλλον, σ' αυτό που είναι μπροστά. Με την φαντασία βλέπει το μέλλον και με την επιθυμία πάει σε συνάντησή του. Με την νόηση καθορίζει τα βήματα που μπορούν σταδιακά να τον οδηγήσουν στην κατάκτηση του σκοπού. Πριν ακόμη κατακτήσει το επιθυμητό στην καρδιά του, τρέφει -ήδη- καινούργιες επιθυμίες και οραματίζεται καινούργιους στόχους και κατακτήσεις.

Σχεδιάζουμε, δικαιολογούμε, μελετούμε, δεσμευόμαστε, κοπιάζουμε, προχωράμε και επιτυγχάνουμε, αλλά μπορεί να έχουμε και αποτυχίες... τότε σταματάμε προσωρινά για να ανακτήσουμε δυνάμεις. Όλα αυτά τα έχουμε κατά νου όταν μιλάμε για «ελπίδα». Γι' αυτό και η ελπίδα είναι μια ουσιαστική διάσταση της ζωής μας, επειδή καθορίζοντας τη σχέση μας με το μέλλον δίνει περιεχόμενο στο σήμερα και αξιοποιεί το παρελθόν μας. Είναι ένα άνοιγμα εμπιστοσύνης σε μια διαδρομή που θα οδηγήσει καθέναν μας σε μια πιο ανθρώπινη διαβίωση, σε περισσότερη γνώση, δικαιοσύνη, ειρήνη, καλοσύνη, αγάπη. Γίνεται η ενσάρκωση του τι πιστεύω για τη ζωή, για τη ζωή μου.

Το αντικείμενο της ελπίδας του ανθρώπου;

Η ικανοποίηση των ζωτικών του αναγκών: τροφή, σπίτι, υγεία, κλπ.

Η απόκτηση ικανοτήτων αληθιά και αγαθών που η απόκτηση τους θα σήμαινε μια ζωή πιο εύκολη και ποιοτική. Ακόμη η οικοδόμηση μιας αξιόλογης κοινωνικής ζωής, μιας και δεν μπορεί ο άνθρωπος να ζήσει μόνος ή απομονωμένος. Να αναγνωρισθούν τα ονομαζόμενα

δικαιώματα του ανθρώπου, και να αναγνωρισθεί η αξιολογία του. Η απόκτηση ικανοτήτων που όχι μόνο τον βοηθούν να αποκτήσει τα αναγκαία ή επιθυμητά αγαθά αληθιά που διευκολύνει και προσανατολίζει τις επιθυμίες του και τον παρασιτισμό του προς ένα σκοπό, και μάλιστα όχι απλά προς κάποιο συγκεκριμένο σκοπό, αλλά ο απώτερος στόχος που τίθεται είναι "ο εξανθρωπισμός μου και ο εξανθρωπισμός του περιβάλλοντός μου".

Ελπίζω σε σένα για μάς

Ο άνθρωπος δεν γεννιέται μονάδα, "με τις πόρτες και τα παράθυρα ερμητικά κλειστά", που δεν έχει επικοινωνία, αλλά εντάσσεται άμεσα σε ομάδα και σε συνεχή προσπάθεια αλληλοεπίδρασης και επικοινωνίας. Ο Gabriel Marcel, (1889-1973) καθόρισε την αρχή της ελπίδας ως "ελπίζω σε σένα για μάς".

Ο άνθρωπος γεννιέται όχι ολοκληρωμένος αληθιά ως υποκείμενο που καλείται να αναπτυχθεί, να ολοκληρωθεί φυσικά, ψυχολογικά, κοινωνικά, ηθικά, πολιτικά, να ωριμάσει. Και αυτό το επιτυγχάνει όχι μεμονωμένα αληθιά σε μια αλληλοεπίδραση με το ανθρώπινο και φυσικό περιβάλλον του. Η ελπίδα είναι, λοιπόν, μια ολοκληρωτική ανθρώπινη αρετή που ως αντικείμενο της δεν έχει απλά την απόκτηση κάποιου αγαθού αληθιά και την προσωπική ωρίμανση σε σχέση με τα πρόσωπα με τα οποία καλείται να συνυπάρξει. Αποβλέπει σε κάποια κοινωνία, που να ανοίγει προοπτικές να αντιμετωπίσουμε και να εκτιμήσουμε το μέλλον με μια νέα οπτική.

Συνέχεια 1.2 Ελπίζω στο Θεό, τί προσθέτω στην ανθρώπινη ελπίδα;

1.3 Ελπίζω στον Ιησού, τί προσθέτει στην ελπίδα στο Θεό;

«Δεν θα σας δώσω το μίσος μου»

Ο σύζυγος μίας νεαρής γυναίκας, η οποία έχασε τη ζωή της στις τρομοκρατικές επιθέσεις στο Παρίσι, έγραψε μία συγκινητική επιστολή προς τους δράστες, την οποία δημοσιεύει η βρετανική εφημερίδα Mirror.

Στην επιστολή του, ο Αντουάν Λιρί, δημοσιογράφος στον ραδιοφωνικό σταθμό France Bleu, δεσμεύεται ότι τόσο ο ίδιος όσο και ο 17 μηνών γιος του ζευγαριού δεν θα ζήσουν με τον φόβο των τρομοκρατών.

Στο γράμμα του, το οποίο το τιτλοφορεί «Δεν θα σας δώσω το μίσος μου», ο Λιρί γράφει: «Το απόγευμα της Παρασκευής κλέψατε τη ζωή ενός σπάνιου ανθρώπου, του έρωτα της ζωής μου, της μητέρας του γιου μου, αλλά δεν θα σας μισήσω. Δεν ξέρω ποιοι είστε και δεν θέλω να ξέρω, είστε ψυχικά νεκροί. Αν ο Θεός στο όνομα του οποίου δολοφονείτε τυφλά, μας έπλασε κατ'εικόνα και καθ'ομοίωση, κάθε σφαίρα στο κορμί της συζύγου μου είναι μία πληγή στην καρδιά του.

Επομένως, όχι, δεν θα σας δώσω την ικανοποίηση να σας μισήσω. Προφανώς το θέλετε, αλλά το να απαντήσω στο μίσος με οργή θα ήταν σαν να ενδίδω στην ίδια αδιαφορία που σας έκανε αυτό που είστε. Θα θέλατε να φοβηθώ, να βλέπω τους συμπολίτες μου με καχυποψία, να θυσιάσω την ελευθερία μου για την ασφάλεια. Χάσατε. Ο ίδιος παίκτης είναι ακόμη στο παιχνίδι. Την είδα σήμερα το πρωί. Επιτέλους, έπειτα από μερόνυχτα αναμονής. Ήταν το ίδιο όμορφο όπως όταν έφυγε το απόγευμα της Παρασκευής, το ίδιο όμορφο με τότε που την ερωτεύτηκα τρελά πριν από τουλάχιστον 12 χρόνια. Φυσικά και είμαι συντετριμμένος, σας χαρίζω αυτή τη μικρή ικανοποίηση, αλλά δεν θα διαρκέσει πολύ. Το ξέρω ότι θα είναι μαζί μας κάθε μέρα και θα ξανασυναντηθούμε στον παράδεισο με ελεύθερη την ψυχή μας που εσείς ποτέ δεν θα έχετε. Οι δυο μας -ο γιος μου κι εγώ- θα είμαστε πιο δυνατοί από όλους τους στρατούς του κόσμου. Δεν μπορώ να σπαταλήσω άλλο χρόνο για εσάς γιατί πρέπει να γυρίσω στον γιο μου που μόλις ξύπνησε. Είναι μόλις 17 μηνών, θα φάει το πρωινό του, όπως κάθε μέρα, μετά θα παίξουμε, όπως κάθε μέρα, και για όλη του τη ζωή αυτό το μικρό αγόρι θα σας προσβάλλει με το να είναι χαρούμενο και ελεύθερο. Γιατί δεν θα σας χαρίσει ούτε εκείνος το μίσος του» Πηγή: iefimerida.gr

Εργαζόμενες και μητέρες

Την 31η Οκτωβρίου 2015, ο πάπας Φραγκίσκος δέχτηκε σε ιδιωτική ακρόαση την Χριστιανική Ένωση Επιχειρηματιών. Στη σύντομη ομιλία που τους απεύθυνε καθώς και στη συνομιλία που είχε μαζί τους, θερμά τους συνέστησε να προάγουν "την ανάπτυξη για το κοινό καλό" και «να ζουν τις υποχρεώσεις που πηγάζουν από το ευαγγέλιο και την Κοινωνική διδασκαλία της Εκκλησίας μέσα στην οικογένεια, στο εργασιακό περιβάλλον και στην κοινωνία.»

Εξήγησε ότι: «Η επιχείρηση, οι διοικητικές υπηρεσίες των εταιρειών μπορούν να γίνουν χώροι εξαγιασμού του καθενός όταν ο καθένας δεσμεύεται να καθιερώσει και να αναπτύξει αδελφικές σχέσεις μεταξύ των επιχειρηματιών, στελεχών και των εργαζομένων, να ενθαρρύνει την συνυπευθυνότητα και τη συνεργασία για το κοινό συμφέρον. Είναι ζωτικής σημασίας να δίδεται ιδιαίτερη προσοχή στην ποιότητα της εργασιακής ζωής των εργαζομένων, που είναι οι πιο πολύτιμοι πόροι της κάθε επιχείρησης, ιδιαίτερα να

δοθεί η πρότερη προσοχή ώστε να υπάρχει μια υγιής εναρμόνιση εργασίας και οικογένειας».

Η σκέψη του Πάπα στη συνέχεια πήγε στις εργαζόμενες μητέρες: «Η πρόκληση συνάμα είναι να προστατευτεί τόσο το δικαίωμά τους σε μια εργασία πλήρως αναγνωρισμένη, όσο και η αποστολή της μητρότητας και της παρουσία τους στην οικογένεια. Πόσες φορές δεν έχουμε ακούσει ότι μια γυναίκα που επισκέπτεται τον προϊστάμενο της και του λέει: "Πρέπει να σας πω ότι είμαι έγκυος"! ως απάντηση να παίρνει: «Από το τέλος του μήνα δεν εργάζεσαι πια!!!». Η γυναίκα πρέπει να προστατεύεται, να βοηθιέται σε αυτό το διπλό της καθήκον.

